

КЛЮЧЫТ КЪМ РЕБЕКА

КЕН ФОЛЕТ

КЛЮЧЪТ КЪМ
РЕБЕКА

Артлайн Студиос
София, 2013

KEN FOLLETT
THE KEY TO REBECCA
Copyright © Ken Follett, 1980
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ
КЛЮЧЪТ КЪМ РЕБЕКА
Артлайн Студиос 2013
Всички права запазени.
Автор: Кен Фолет
Превод: © 2013 Борис Шопов
Редактор: Мартина Попова
Корица: Стоян Атанасов
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел:+359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
www.facebook.com/studioartline
ISBN 978-954-2908-79-1

На Робин Макгибън

„Шпионинът ни в Кайро
е най-великият герой от всички тях“

Ервин Ромел, септември 1942 г.

ЧАСТ ПЪРВА

ТОБРУК

ПЪРВА ГЛАВА

Последната камила рухна по пладне. Беше петгодишният бял мъжкар, който купи в Джало, най-младото, най-силното и най-кроткото от трите животни – той харесваше добичето, доколкото е възможно за човек, иначе казано: ненавиждаше го само малко.

Изкачваха подветрената страна на малко хълмче – човекът и камилата, която поставяше едрите си тромави крака в изменчивия пясък – и спряха на върха. Погледнаха напред и не видяха нищо освен още един хълм за изкачване, а след него още хиляда, и камилата сякаш се отчая при мисълта за това. Предните ѝ крака се прегънаха, после задницата ѝ се смъкна, тя легна на върха на хълма като паметник и се загледа през пустинята с безразличието на умиращите.

Човекът дръпна въжето, закачено в носа ѝ. Главата се издигна и вратът се проточи, но животното не стана. Човекът отиде отзад и три или четири пъти изрита задницата с всичка сила. Най-накрая измъкна остър като бръснач извит бедуински нож с тесен връх и прониза бута на камилата. От раната потече кръв, но добичето дори не се обърна.

Човекът разбра какво ставаше. Тъканиците в тялото на животното, лишени от храна, просто бяха спрели да работят, като машина с изчерпано гориво. Бе виждал камили да рухват така в окол-

ностите на някакъв оазис, заобиколени от живителни листа, на които не обръщаха внимание, понеже нямаха енергията да ядат.

Имаше още два номера, които можеше да опита. Единият беше да налива вода в ноздрите ѝ, докато не започне да се дави; другият – да запали огън под задните ѝ крака. Не можеше да заделя вода за първото, нито дърва за горене за второто, а освен това и двата метода нямаха голям шанс за успех.

Така и така бе време да спре. Слънцето беше високо и свирепо. Започваше дългото сахарско лято и дневната температура щеше да достигне 50 градуса на сянка.

Без да разтоварва камилата, мъжът отвори една от чантите си и извади палатката. Отново се огледа машинално – не се виждаше сянка или укритие, всички места бяха точно толкова отвратителни, колкото останалите. Опъна палатката до умиращата камила, на върха на могилката.

Седна със скръстени крака в открития край на палатката, за да си направи чай. Изравни малко квадратче пясък, нареди пирамидално няколко скъпоценни сухи клончета и запали огъня. Щом котлето завря, направи чай като номадите – наля го от съдинката в чашата, добави захар и после го върна в котлето, за да покисне отново; така няколко пъти. Получената отвара, много силна и доста гъста, беше най-ободряващата напитка в света.

Гризеше фурми и наблюдаваше как камилата умира, докато чакаше слънцето да превали. Спокойствието му бе заучено. Бе пътувал много в тази пустиня, повече от хиляда и шестстотин километра. Два месеца по-рано напусна Ел Агела, на средиземноморския бряг на Либия, и пропътува шестстотин километра на юг, през Джало и Куфра, към пустото сърце на Сахара. Там сви на изток и пресече границата с Египет, без да го забележи човек или животно. Прекоси скалистата пустош на Западната Пустиня и свърна на север близо до Харга, и сега не бе далеч от целта си. Познаваше пустинята, но се страхуваше от нея – всички интелигентни хора се страхуваха, дори и номадите, които изкарваха тук целия си живот. Той обаче никога не позволяваше на този страх да го овладее, да го паникьоса, да изразходва нервната му енергия. Постоянно се случваха катастрофи – грешки в навига-

цията, заради които човек подминаваше някой кладенец с няколко километра; бутилки с вода, които изпускаха или се пръсваха; привидно здрави камили, които се разболяваха след няколко дни. Единственият отговор беше да изречеш *иншаллах* – такава е волята Божия.

Най-накрая слънцето започна да се накланя към запада. Той погледна товара на камилата и се запита колко от него може да носи. Имаше три малки европейски куфара, два тежки и един лек – всичките важни. Имаше малка чанта с дрехи, секстант, карти и бутилка вода. Вече ставаха твърде много – щеше да се наложи да изостави палатката, съдовете за чай, съда за готвене, алманаха и седлото.

Нареди трите куфара един върху друг, най-отгоре върза дрехите и секстанта и омота всичко с дълга ивица плат. Можеше да провере ръце през ивицата и да носи товара на гръб като раница. Провеси козия мех на врата си и го остави да се поклаща отпред.

Беше тежко.

Три месеца по-рано щеше да може да го мъкне цял ден и после да играе тенис вечерта, защото беше силен; пустинята обаче го бе отслабила. Червата му бяха станали на нищо, кожата му бе цялата в язви и бе отслабнал с десет или петнадесет килограма. Без камилата не можеше да стигне далеч.

Взе компаса в ръка и тръгна.

Следваше компаса пунктуално и устояваше на изкушението да се отклонява покрай хълмовете, понеже изминаваше последните километри без астрономически наблюдения и незначителна грешка можеше да го отклони с няколкостотин фатални метра. Пое с бавна, широка крачка. Умът му се опразни от надежди и страхове и той се концентрира върху компаса и пясъка. Съумя да забрави болката на смазаното си тяло и да полага крак пред крак автоматично, без мисъл и следователно без усилие.

Денят мина в хладна вечер. Бутилката вода на врата му олекна, тъй като поглъщаше съдържанието ѝ. Отказа да мисли колко вода му е останала – беше изчислил, че изпива три литра на всеки двадесет и четири часа, и знаеше, че няма достатъчно за още един ден. Над главата му с шумно чуруликане прелетя ято птици.

Той погледна нагоре, засенчи очи с ръка и ги разпозна – пясъчни яребици на Лихтенщайн, подобни на кафяви гълъби пустинни птици, които се събираха за водопой всяка сутрин и вечер. Летяха в неговата посока, значи, беше на прав път, но той знаеше, че са в състояние да изминат осемдесет километра към вода и че не може да се насърчава много заради тях.

На хоризонта се струпаха облаци, докато пустинята изстиваше. Зад него слънцето потъна още по-ниско и се превърна в голям жълт балон. Малко по-късно на виолетовото небе се появи бяла луна.

Размисли дали да спре. Никой не можеше да върви цяла нощ – но нямаше палатка, одеяло, ориз и чай. А и беше сигурен, че е близо до кладенеца – по негова сметка трябваше да е там.

Продължи напред. Сега спокойствието му го напускаше. Беше изправил силата и опитността си срещу безмилостната пустиня и сякаш пустинята щеше да победи. Отново си помисли за камилата, която остави, и как тя се отпусна на хълма със спокойствието на изтощението и зачака смъртта. Каза си, че няма да очаква смъртта – станеше ли неизбежна, щеше да се впусне към нея. И часовете агония и обземаща го лудост не бяха за него – щеше да бъде непристойно. Той имаше нож.

Мисълта го отчая и повече не можеше да потиска страха. Луната залезе, но пейзажът бе зает от звездната светлина. Видя майка си в далечината и тя му каза:

– Не казвай, че не съм те предупреждавала!

Чу как заедно със сърцето му бавно пухти влак. Малките камъни по пътя му мърдаха като затърчали се плъхове. Надуши печено агне. Изкатери се на някакво възвишение и видя съвсем наблизко червената светлина на огъня, на който бяха опекли месото, а до него момченце гризеше костите. Около огъня имаше палатки, спянатите камили хрупаха трънаците, а отзад бе кладенецът. Хората в съня вдигнаха смаяни погледи към него. Висок мъж се изправи и заговори. Пътникът дръпна бурнуса си, разпусна плата и разкри лице.

Високият стреснато пристъпи напред и изрече:

– Братовчед ми!